

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 6C/54/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414201458
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2014:5414201458.4

Rozhodnutie

Okresný súd Dolný Kubín samosudkyňou JUDr. Janou Veselou v právnej veci navrhovateľky: T. P., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. O., W. XXXX/X, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kuzmányho 29, IČO: 47234466, proti odporcovi: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, v konaní o zaplatenie 254,93 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke sumu 254,93 eur s 8,25%-ným úrokom z omeškania ročne od 29.03.2014 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Odporca je p o v i n n ý nahradiť navrhovateľke trovy právneho zastúpenia vo výške 173,41 eur, ktoré je p o v i n n ý zaplatiť právnomu zástupcovi navrhovateľky do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom, doručeným tunajšiemu súdu dňa 07.04.2014, sa navrhovateľka, prostredníctvom svojho zástupcu, voči odporcovi domáha zaplatenia sumy 254,93 eur a 8,25%-ného úrokom z omeškania ročne od 29.03.2014 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania.

Návrh odôvodnila tým, že zmluvou o úvere č. 5500148 uzavretou medzi ňou a odporcom dňa 24.08.2004 došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov navrhovateľovi zo strany odporcu vo výške 398,33 eur. Podľa zákona č. 40/ 1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako "OZ") platného v čase uzavretia úverovej zmluvy § 39 Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. § 41 Ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. § 52 (1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.(2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. § 53 (2) Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. (3) Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. (5) Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. § 54 (1) Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu

odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Podľa zákona 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (platného v čase uzavretia úverovej zmluvy), § 4 Zmluva o spotrebiteľskom úvere, (2) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí 6) obsahuje najmä. a/ sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, b/ opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, c/ cenu tovaru alebo poskytnutej služby, d/ identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, e/ adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, f/ meno a adresu spotrebiteľa, g/ ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, h/ podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad. Na základe uvedeného pre absenciu podstatných obligatórnych náležitostí v úverovej zmluve (ročnej percentuálnej miere nákladov), mal odporca nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny - pôžičky vo výške 398,33 eur, bez úrokov a poplatkov. Navrhovateľ uvedením do omylu zo strany odporcu (predložením absolútne neplatnej zmluvy v časti úrokov a poplatku) uhradil na jeho účet sumu podľa zmluvy vo výške 653,28 eur, tzn. o 254,93 eur viac, než mal odporca nárok. V rozsahu sumy 254,93 eur tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane odporcu. Podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj ako "OZ") platného v čase uzavretia úverovej zmluvy, § 451 1/ Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí musí obohatenie vydať. 2/ Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. § 456 Predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Vzhľadom na skutočnosť, že odporca do dnešného dňa ani napriek výzve navrhovateľky dlžnú sumu nevrátil, uplatňuje si navrhovateľka okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania splnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB dňa 29.03.2014 (koniec lehoty na dobrovoľné vrátenie) bola 0,25 %.

Odporca sa k žalobnému návrhu vyjadril v podaní, súdu doručenom dňa 17.06.2014, v ktorom uviedol, že sa vo všeobecnosti nestotožňuje s názormi navrhovateľky uvedenými v žalobe. Na prvom mieste odporca vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu, o ktorej súd rozhodol uznesením č.k. 6C/54/2014-24 zo dňa 23.06.2014 tak, že táto námietka je nedôvodná. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 09.08.2014. V súvislosti s uvedenou námietkou odporca poukázal na to, že aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka na spor zo zmluvy o úvere č. 5500148 zo dňa 24.08.2004 nie je možná, pretože v čase jej uzavretia nešlo o zmluvný typ upravený Občianskym zákonníkom a pri rozhodovaní súdu na ňu nie je možné použiť ani ustanovenia Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa, nakoľko predmetná zmluva o úvere nemala v čase uzatvorenia ani v čase rozhodovania súdu charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V čase uzatvorenia zmluvy o úvere sa za spotrebiteľské zmluvy v zmysle Občianskeho zákonníka považovali kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona, zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Podľa názoru odporcu uvedenú zmluvu o úvere č. 5500148 nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase jej uzatvorenia. V obdobných prípadoch rovnaký právny názor zaujal napríklad aj Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 43Cob/271/09 a sp. zn. 43Cob/224/08, ako aj Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 20/Cob 406/06. Spotrebiteľským úverom sa v zmysle ustanovenia § 2 písm. a) vyššie citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch rozumie "dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme". Odporca poskytol navrhovateľke peňažné prostriedky síce dočasne, avšak nie formou odloženej platby, ale vo forme splátok. Zároveň v ustanovení § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia zmlúv o úvere sa

stanovuje, ktoré náležitosti musí, okrem všeobecných náležitostí, obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere (okrem iného pod písm. d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom; pod písm. e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť; pod písm. b) a c) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo poskytnutej služby). Z gramatického a logického výkladu daného ustanovenia zákona vyplýva, že okrem všeobecných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere musela predmetná zmluva obsahovať aj náležitosti vymenované za slovom "najmä", ku ktorým bolo možné pridať ešte ďalšie. Nakoľko predmetnom zmluvy o úvere boli peňažné prostriedky, teda nie tovar alebo služba, zmluva o úvere nemohla obsahovať náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere (opis tovaru alebo služby, cenu tovaru alebo služby, adresu predávajúceho, na ktorej možno uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom). Vzhľadom na osobitosť právnej úpravy v citovanom ustanovení § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001, ktorá vymenováva náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie je možné zmluvu o úvere č. 5500148 uzatvorenú medzi našou spoločnosťou a navrhovateľkou posudzovať podľa tohto zákona, keďže zmluva o úvere nemohla obsahovať vyššie citované náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V tomto zmluvnom vzťahu nebolo možné identifikovať napr. opis tovaru alebo služby, cenu tovaru alebo poskytnutej služby, identifikovať vlastníka a ani adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Vzhľadom na vyššie uvedené je jednoznačné, že zmluva o úvere č. 5500148 nemohla byť klasifikovaná ako zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. a teda táto zmluva nemusela obsahovať ani ročnú percentuálnu mieru nákladov. Pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie, odporca poukázal na § 451 OZ, v zmysle ktorého kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Odporca je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú stanovuje zákon. Odporca plnil na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie zo zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získal odporca z poctivých zdrojov. Odporca má za to, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej premlčacej trojročnej lehote. Odporca opätovne zdôrazňuje, že zmluva ktorú uzatvoril odporca ako veriteľ s navrhovateľkou ako dlžníkom, nemá charakter spotrebiteľskej zmluvy a teda nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, z čoho logicky vyplýva že takáto zmluva nemusí obsahovať údaj RPMN. Vydania bezdôvodného obohatenia sa navrhovateľ v zmysle ustanovení OSP môže domáhať v subjektívnej (dvojoročnej) lehote, teda od okamihu keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel. Odporca má za to, že táto lehota navrhovateľke už márne uplynula. V žalobe absentujú skutočnosti rozhodujúce pre určenie začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Odporca zdôrazňuje, že pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Odporca poukazuje na to, že požadovaný nárok žalobcu sa stal premlčaný v subjektívnej a aj v objektívnej premlčacej lehote a to dňa 15.02.2008. Navrhovateľka sa so žalobou o zaplatenie obrátila na súd až dňa 07.04.2014. Nakoľko odporca namieta zaplatenie sumy 254,93 eur, nesúhlasí ani s úhradou úrokov z omeškania a náhradou trov konania.

Navrhovateľka reagovala na vyjadrenie odporcu písomným podaním, v ktorom prostredníctvom svojho zástupcu k veci samej uviedla, že odporca vo vyjadrení uviedol, že predmetnú zmluvu o úvere nie je možné podriaďiť pod právny režim spotrebiteľských zmlúv upravených v Občianskom zákonníku, nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy o úvere č. 5500148 zo dňa 24.08.2004 nešlo o zmluvný typ upravený Občianskym zákonníkom. Je nevyhnutné povedať, že takmer každý odsek predmetnej zmluvy o úvere č. 5500148 je nápadne, až krajne nevyvážený, postavený v neprospech navrhovateľky ako spotrebiteľa. Okrem toho tak, ako je tomu v stovkách ďalších úverových vzťahoch odporcu, úverovú zmluvu nemohol žalobca ovplyvniť, nijako zmeniť, ani upraviť, nakoľko bola vopred predformulovaná a v takomto znení bez možnosti pripomienkovania predložená na podpis spotrebiteľovi. Tvrdenia odporcu o tom, že aplikácia ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len "Občiansky

zákonník" alebo "OZ") spolu s ustanoveniami zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon o spotrebiteľských úveroch") na daný spor nie je možná, je nevyhnutné hodnotiť za nesprávne a zavádzajúce. Na predmetný vzťah založený zmluvou o úvere je totiž nevyhnutné uplatniť práve ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka. Uvedené je odôvodnené tým, že Ad 1. Podľa ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch platných a účinných v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere § 2 písm. a) Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. písm. b) Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. § 3 ods. 1 Veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; ods. 2 Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. § 4 ods. 2 písm. g) Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. K aplikácii ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch platných a účinných v čase uzavretia zmluvy uvádza, že zákon o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 2 písm. a) jasne stanovoval, že spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. Pod pojem inou právnou formou je nevyhnutné a jednoznačne potrebné zaradiť práve formu úverovej zmluvy. O uvedenom svedčí aj samotné doplnenie formy úveru v neskoršom znení daného ustanovenia. Pričom k náležitostiam, ktoré mala zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať je v prejednávanej príhode potrebné poukázať na ustanovenie § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého musela zmluva pod hrozbou bezúročnosti a bezpoplatkovosti obsahovať údaj o výške ročnej percentuálnej miery nákladov. Znova teda navrhovateľka poukazuje na to, že predmetná zmluva o úvere tento údaj neobsahovala, a preto bol poskytnutý úver od počiatku, priamo zo zákona bezúročný a bezpoplatkový. Údaj o výške ročnej percentuálnej miery nákladov zmluvy o úvere odporcu navyše neobsahujú dodnes. Najdôležitejšou skutočnosťou a skutočnosťou, o ktorú navrhovateľka opiera vznik bezdôvodného obohatenia je teda tá skutočnosť, že na predmetnú zmluvu je nevyhnutné aplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o úvere teda nie len, že údaj o výške ročnej percentuálnej miery nákladov mohla obsahovať (odporca vo vyjadrení uvádza, že určité náležitosti vyžadované ust. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o úvere nemohla obsahovať), ale dokonca pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti obsahovať musela. Uznesenie Európskeho súdneho dvora vo veci C 76/10 Pohotovosť s. r. o. proti G. O., podľa ktorého okrem iného za okolností, aké sú vo veci samej, neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorý má podstatný význam v kontexte smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998, môže predstavovať rozhodujúcu okolnosť pre vnútroštátny súd v rámci jeho analýzy otázky, či podmienka zmluvy o spotrebiteľskom úvere týkajúca sa jeho nákladov, v ktorej sa nenachádza takýto údaj, je zrozumiteľná v zmysle článku 4 smernice 93/13. Ak nejde o takýto prípad, tento súd má možnosť aj bez návrhu posúdiť, či vzhľadom na všetky okolnosti týkajúce sa uzavretia tejto zmluvy je opomenutie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v jej podmienke týkajúcej sa nákladov tohto úveru spôsobilé prisúdiť tejto doložke nekalú povahu v zmysle článkov 3 a 4 smernice 93/13. Napriek tomu bez ohľadu na priznanú možnosť posúdiť túto zmluvu z hľadiska smernice 93/13, smernica 87/102 sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu umožňuje aj bez návrhu uplatniť ustanovenia preberajúce do vnútroštátneho práva článok 4 tejto poslednej uvedenej smernice a stanovujúce, že neexistencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmluve o spotrebiteľskom úvere má za následok, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Ad 2 Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka platných a účinných v čase uzavretia zmluvy o úvere § 52 ods. 1 Spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Napriek skutočnosti, že Občiansky zákonník reálne obsahoval zúžené vymedzenie spotrebiteľských zmlúv bola táto nesprávnosť zákonodarcom odstránená a judikatúra všeobecných súdov jednoznačne potvrdila, že aj v čase takéhoto znenia pod režim ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami spadali všetky zmluvy uzatvárané medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi. V

uvedenej súvislosti príkladom navrhovateľka poukazuje na: Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove z 15. 2. 2011 č. k. 19CoE/99/2010 Krajský súd odmietol výhrady banky, že zmluva o úvere uzavretá 17. 6. 2004 sa nespravuje ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a uzavrel, že aj takáto zmluva je zmluvou spotrebiteľskou podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5 M Cdo 20/2009. Jednou z charakteristických čŕt spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprimeranú podmienku, t.j. ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Ustanovenia spotrebiteľských zmlúv, ktoré boli uzavreté pred účinnosťou zákona č. 150/2004 Z. z. a ktoré neboli do troch mesiacov od dňa jeho účinnosti dané do súladu s ustanoveniami § 53 a 54 Občianskeho zákonníka, sú neplatné. Rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne z 23. 11.2011 č.k. 17Co/167/2011-73 Krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu a uviedol, že zmluva o úvere uzavretá dňa 22.12.2004 medzi nebankovou spoločnosťou a spotrebiteľom je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľskom úvere a spotrebiteľskou zmluvou podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 - 54 Občianskeho zákonníka). Ad. 3 Podľa ustanovení zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len "zákon o ochrane spotrebiteľa") platných a účinných v čase uzavretia zmluvy o úvere § 23a ods. 1 Typovou zmluvou sa podľa tohto zákona rozumie zmluva, ktorá sa má uzavrieť vo viacerých prípadoch, ak je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. ods. 2 Typová zmluva nesmie obsahovať a) neprimerané podmienky, ktoré na škodu spotrebiteľa zakladajú nápadný nepomer medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, b) podmienky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi. Spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy o úvere je teda okrem iného daný taktiež tým, že predmetná zmluva jednoznačne bola a je spotrebiteľskou zmluvou aj podľa ustanovenia § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Navrhovateľka opätovne uvádza, že odporca má v predmete podnikania od 14.03.2001 poskytovanie úverov z vlastných zdrojov a je jednou z najväčších, ak nie najväčšou spoločnosťou pôsobiacou na slovenskom úverovom trhu ponúkajúcou úvery na základe formulárových spotrebiteľských zmlúv. K námietke premlčania : Ad. 1 K námietke premlčania v subjektívnej 2 ročnej lehote: Vzhľadom na už uvedené skutočnosti má za to, že v predmetnom spore ide o vzťah spotrebiteľský a sme presvedčení o tom, že subjektívna lehota na uplatnenie si nároku navrhovateľky voči odporcovi neuplynula. Odporca nijakým spôsobom vo svojom vyjadrení nepreukázal, že od momentu, keď sa navrhovateľka dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom kto sa na jej úkor obohatil, do momentu podania jej návrhu na začatie konania v predmetnej veci márne uplynula 2 ročná subjektívna lehota. Navrhovateľka prehlasuje, že sa o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane odporcu na svoj úkor dozvedela až po prvej porade so svojim právnym zástupcom, ktorý ju po preštudovaní si predmetnej zmluvy o úvere o tom informoval. Po oboznámení sa s týmito skutočnosťami udelila navrhovateľka dňa 07.03.2014 svojmu právnemu zástupcovi plnú moc na jej zastupovanie pred súdom. Bolo by nelogické od samotného spotrebiteľa vyčkávať s podniknutím právnych krokov voči odporcovi, ak by sa o bezdôvodnom obohatení mala naozaj dozvedieť už skôr, tak ako sa o tom snaží odporca bez akýchkoľvek dôkazov presvedčiť súd. Návrh navrhovateľky zo dňa 02.04.2014 bol teda preukázateľne podaný v dvojročnej subjektívnej lehote. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia navrhovateľkou na strane odporcu nebol odporcom nijako preukázaný. Zároveň zdôrazňuje, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nie len predpokladaná vedomosť. Skutočná vedomosť je taká, kedy sa navrhovateľ dozvedel také skutočnosti, ktoré mu umožnia uplatniť právo žalobou na súde. Tu poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 27.3.2007, sp. zn. 33Odo/306/2005 z ktorého odôvodnenia citujeme: "podľa ktorého sa pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie neoprávnene získaného majetkového prospechu (teraz bezdôvodného obohatenia - poz. autora) vyžaduje skutočná, a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, kto na jeho úkor získal majetkový prospech. Nie je rozhodujúce, že oprávnený sa o tom môže dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti." Obdobný záver zaujal Najvyšší súd Českej republiky napríklad v rozsudkoch z 31. augusta 2000, sp. zn. 25 Cdo 2581/98 a z 27. marca 2003, sp. zn. 33 Odo 766/2002, ako aj rozsudku z 25. apríla 2001, sp. zn. 33 Cdo 3003/99. Z hľadiska posúdenia začiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ je teda rozhodujúci okamih, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Inak povedané, pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia vyžaduje skutočná /preukázaná/, a nie len predpokladaná vedomosť oprávneného. K tomu dochádza vtedy, keď oprávnený zistí také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť jeho práva žalobou na súde. Taktiež upozorňuje na Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 5Cdo 121/2009 zo dňa 23.2.2011, z ktorého odôvodnenia cituje: " Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa

oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Pre záver dozvedieť sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto ho získal, je vždy rozhodujúce zistenie skutkového stavu v konkrétnom prípade." Ďalej na podporu našej argumentácie uvádzame aj Uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 413/2013-9, v ktorom Ústavný súd konštatuje: "Pritom správne zdôraznil, že subjektívna premlčacia lehota podľa § 107 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov začína plynúť vtedy, keď sa oprávnený dozvedel o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil a v akej výške." Ad. 2 K námietke premlčania v objektívnej 3, resp. 10 ročnej lehote: Podľa ustanovenia §107 OZ (1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. (2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. V prípade bezdôvodného obohatenia môže ísť o obohatenie nedbanlivostné alebo úmyselné. V prejednávacom prípade ide podľa názoru navrhovateľky o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane odporcu, čo navrhovateľka odôvodňuje nasledovne. Z výpisu z obchodného registra (orsr.sk) vyplýva, od ktorého dátumu odporca aktívne podniká v oblasti poskytovania úverov: poskytovanie úverov z vlastných zdrojov (od 14.3.2001), rovnako viď web: <http://www.pohotovost.sk/stranka/8-O-FIRME.html>. Zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platný a účinný od 1.10.2001 už od jeho prvej účinnosti obsahoval povinnosť uvedenú § 4 písm. g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva bola uzavretá 24.08.2004 - tzn. takmer po 3 rokoch podnikania v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti v prípade absencie RPMN. To, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať ročnú percentuálnu mieru nákladov je nevyhnutné hodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu bolo potvrdené rôznymi senátmi Krajského súdu v Prešove: 7Co/84/2011, 3Co/178/2013, 3Co/89/2011 a rovnako už aj Krajským súdom v Žiline vo veci vedenej pod sp. zn.: 9Co/648/2013. Z výpisu prehľadu splácania predmetnej zmluvy vyplýva, že k bezdôvodnému obohateniu na strane odporcu došlo splátkou zo dňa 15.02.2005. V tomto, čase však odporca musel vedieť, že zmluvami s takýmito úrokmi sa bezdôvodne obohacuje pre rozpor vysokých úrokov s dobrými mravmi. Aj v prípade, ak by sa neaplikoval zákon o spotrebiteľských úveroch, tak pri aplikácii ustanovenia § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré umožňuje pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky je nutné myslieť na to, že aj v prípade, ak táto výška úrokov nie je priamo zákonom limitovaná, nemožno dohodnúť akúkoľvek výšku úrokov. Výška úrokov nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pričom podľa právnej teórie ako i praxe pôjde o takýto stav v prípade, ak dohodnuté úroky presiahnu úrokovú mieru poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia dohody. Odmena na úrovni 96% ročne je v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Akýkoľvek výklad, podľa ktorého ak nebankový subjekt, ktorý dlhodobo extrémne nadsadzuje úroky ako odplatu vo formulárových zmluvách (ktoré sám pripravuje) nekoná úmyselne protizákonne by viedol k nelegitímnej ochrane silnejšej zmluvnej strany. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je potrebné považovať dohodu o výške odplaty v miere 96 % ročne z poskytnutých finančných prostriedkov za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Ide o skutočnosť všeobecne známu už bežnému občanovi, a preto nemožno pochybovať o vedomosti, a teda o jednoznačnom "úmysle" profesionála - podnikateľa v oblasti poskytovania pôžičiek. Navrhovateľka v danej súvislosti uvádza, že všetky zmluvy odporcu obsahovali nezákonné úroky, a preto sa nemôže dovolávať toho, že pri tej ktorej zmluve o bezdôvodnom obohatení nevedel. V čase uzavretia zmlúv s navrhovateľkou, mal odporca uzavretých už viac ako 250.000 zmlúv tohto typu. Aj z rozhodovacej praxe súdov je zrejmé, že odporca už uzavrel niekoľko tisíc takýchto zmlúv, čo len svedčí o tom, že nemôže ísť o nedbanlivosť, nakoľko všetky jeho zmluvy neobsahujú podstatné náležitosti resp. obsahujú úroky v rozpore s dobrými mravmi. Z uvedeného vyplýva, že na strane odporcu išlo o jasný úmysel získať bezdôvodné obohatenie aj z týchto zmlúv a preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný nie je. K bezdôvodnému obohateniu: Navrhovateľka bola odporcom uvedená do omylu, a to predložením absolútne neplatnej zmluvy v časti úrokov a poplatku. Tak ako to vyplýva z Návrhu na začatie konania podaného navrhovateľkou- predmetnú zmluvu treba považovať za bezúročnú a bez poplatkov vzhľadom na chýbajúci údaj o výške ročnej percentuálnej miery nákladov. Zároveň, ako uvádza v tomto vyjadrení, odplatu požadovanú odporcom je potrebné považovať za rozpornú tak so zákonom, ako aj s dobrými mravmi. Odporca mal teda v zmysle uvedeného nárok len na vrátenie ním poskytnutého plnenia navrhovateľke, a to sumy vo výške 398,33 eur Navrhovateľka však uhradila na účet odporcu podľa zmluvy sumu, ktorá prevyšovala sumu, ktorú nadobudol navrhovateľ od odporcu na základe poskytnutého spotrebiteľského úveru. V rozsahu sumy 254,93 eur (rozdiel medzi poskytnutým

finančným plnením zo strany odporcu navrhovateľke a sumou zaplatenou navrhovateľkou odporcovi), tak došlo na strane odporcu k prospechu získanému bez právneho dôvodu.

Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktoré vykonal v neprítomnosti odporcu, ktorý s takýmto postupom vopred súhlasil (č.l. 74 spisu). Na pojednávaní súd vykonal dokazovanie, ktoré spočívalo vo vylúčení navrhovateľky a v oboznámení s listinami, ktoré do spisu predložili sporové strany.

Právny zástupca navrhovateľky na pojednávaní uviedol, že navrhovateľka trvá na podanej žalobe v celom rozsahu v znení podania zo dňa 17.8.2014. Svoj nárok opiera o dve základné skutočnosti. Prvou je to, že predmetná zmluva neobsahovala ročnú percentuálnu mieru nákladov, s čím zákon v tom čase účinný spájal sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a druhou je dohoda o odplate vo výške, aká je uvedená v zmluve o úvere, ide o neplatný právny úkon, nakoľko je v rozpore s dobrými mravmi pre jej výšku, keďže podstatne niekoľkonásobne prevyšuje úrokové sadzby iných komerčných bánk, resp. nebankových subjektov za obdobné úvery. Ročná úroková sadzba v predmetnej zmluve predstavuje až 110% a ročná percentuálna miera až 312 %. Ide o sadzby, ktoré sú z hľadiska zachovávania dobrých mravov neprijateľné. Pokiaľ ide o výzvu na vrátenie plnenia, táto bola zasielaná na emailovú adresu, ktorú má odporca zverejnenú ako kontaktnú emailovú adresu na svojej webovej stránke. Výzva bola jednak súčasťou emailu, ale bola priložená aj ako osobitná príloha vo formáte RTF a táto výzva bola podpísaná zaručeným elektronickým podpisom, ako to aj vyplýva z koncoviek príloh, ktoré sa nachádzajú v závere výzvy. Napokon pokiaľ ide o úrok z omeškania, navrhovateľka ho žiada vo výške 8,25% s poukazom na prechodné ustanovenia nariadenia vlády č. 87/1995, k novele účinnej od 1.2.2013, keďže daný záväzkový vzťah, či už ide o zmluvu alebo bezdôvodné obohatenie vznikol pred 1.2.2013. Ešte chce dodať k zmluvám o úvere, ktoré priložili k ich vyjadreniu zo dňa 17.08.2014, že sú vzorkou zmlúv, ktoré uzatvárala spoločnosť Pohotovosť od r. 2002, resp. 2003 odkedy pôsobí na trhu a vo všetkých týchto zmluvách jednak absentuje údaj o RPMN a takisto sú v nich uvedené nehorázne vysoké úroky nad 90%. Ak na viac zmluvy zostavuje odborný právnický aparát, nemožno hovoriť o nedbanlivostnom konaní odporcu, ale o konaní úmyselnom.

Navrhovateľka vo svojej výpovedi uviedla, že nevie k čomu sa má vyjadriť. Následne bola súdom vyzvaná, aby sa vyjadrila k tomu, kedy a ako sa dozvedela, že by sa na jej úkor mala spoločnosť Pohotovosť s.r.o. obohatiť. K tomu následne uviedla, že o tom, že niečo preplatila spoločnosti Pohotovosť sa dozvedela od JUDr. Rybára, ktorý ju zastupuje v tomto konaní a na základe toho mu dňa 07.03.2014 podpísala plnomocenstvo. JUDr. Rybár ju zastupoval aj v exekučnom konaní, ktoré sa viedlo na tomto súde asi od konca roku 2012, pričom to, že zaplatila spoločnosti Pohotovosť aj sumy, na ktoré táto nemala nárok v zmysle zmluvy o úvere zo dňa 24.08.2004 jej JUDr. Rybár povedal v marci tohto roku. Konkrétne jej povedal, že je tam preplatok. Pokiaľ hovorila, že ju zastupoval v exekučnom konaní, tak sa to týkalo iných zmlúv, ktoré uzavrela so spoločnosťou Pohotovosť.

Z listinných dôkazov mal súd preukázané, že účastníci konania (odporca prostredníctvom mandátára Nemčeka) uzavreli dňa 24.08.2004 Zmluvu o úvere č. 5500148, v ktorej sa odporca zaviazal poskytnúť navrhovateľke úver vo výške 12.000,- Sk (v prepočte na euro vo výške 398,33) a navrhovateľka sa zaviazala úver vrátiť spolu s poplatkom vo výške 7.680,- Sk, t.j. spolu sa zaviazala vrátiť 19.680,- Sk, a to v 8 mesačných splátkach po 2.460,- Sk, počnúc dňom 20.09.2004. V závere zmluvy je uvedené, že navrhovateľka svojím vlastnoručným podpisom potvrdzuje prevzatie peňažnej hotovosti uvedenej v zmluve dňa 24.08.2004 (č.l. 23 spisu). Ako vyplýva z prehľadu splátok (č.l. 23a spisu), navrhovateľka odporcovi dňa 20.10.2004 zaplatila sumu 2 x sumu 81,66 eur (2 x 2.460,- Sk), t.j. spolu 163,32 eur, dňa 09.02.2005 sumu 165,98 eur (5.006,- Sk) a dňa 15.02.2005 sumu 323,98 eur (9.760,- Sk). Spolu tak zaplatila sumu 653,28 eur.

Otázka, ktorá bola v konaní pre posúdenie žalovaného nároku rozhodujúca, a to, či predmetná zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. a/, b/ v spojení s § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, už bola tunajším súdom v tomto konaní riešená, a to v uznesení, v ktorom súd rozhodoval o námietke odporcu voči miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu (č.l. 24 spisu). V predmetnom uznesení súd dospel k záveru, že tomu tak je, pričom správnosť tohto právneho názoru potvrdzuje i uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 11 Co/318/2014-50 zo dňa 07.07.2014, v ktorom sa uvedený súd zaoberal obdobnou vecou.

Od tohto právneho názoru nemal prvostupňový súd dôvod sa odchýliť ani v rozhodovaní o veci samej, teda danú zmluvu považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úveru podľa zmieňovaného zákona.

V čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy (znenie účinné od 01.10.2001 do 30.06.2006) zákon č. 258/2001 Z.z. vo svojom ust. § 4 ods. 2 písm. g/ zakotvoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov, ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Z obsahu predmetnej úverovej zmluvy vyplýva, že v nej údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov absentoval. Následkom tohto nedostatku je, že úver poskytnutý navrhovateľke na základe predmetnej zmluvy o úvere je bezúročný a bez poplatkov. Odporca poskytol navrhovateľke sumu 398,33 eur a všetky navrhovateľkine úhrady spolu predstavujú sumu vo výške 653,28 eur. Rozdiel medzi prijatým a vráteným plnením je teda 254,93 eur. Tento rozdiel predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane odporcu, keďže ide o plnenie, na ktoré od počiatku neexistoval právny dôvod. Toto bezdôvodné obohatenie je povinný odporca vydať, nakoľko námietku premlčania, ktorú vzniesol odporca súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Podľa § 107 ods. 1 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Podľa § 107 ods. 2 OZ najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

V prejednávanej veci zo skutkových okolností, ktoré vzišli z vykonaného dokazovania vyplýva, že ak bol žalobný návrh na tunajšom súde podaný dňa 07.04.2014, bol podaný v rámci subjektívnej i objektívnej (a to desaťročnej) premlčacej lehote. Subjektívna dvojnásobná lehota na uplatnenie práva z bezdôvodného obohatenia v danej veci začala plynúť v marci 2014, pretože vtedy sa navrhovateľka (od svojho právneho zástupcu) dozvedala o tom, že odporca sa mal na jej úkor obohatiť (slovami navrhovateľky: dozvedela sa o tom, že u odporcu má preplatok). Táto skutočnosť vyplýva z výpovede navrhovateľky, ktorá iným dôkazným prostriedkom nebola vyvrátená, ani spochybnená. To, že v zmluve absentuje údaj o RPNM navrhovateľka musela vedieť už v čase podpisovania danej zmluvy, avšak to, že v dôsledku tohto nedostatku nemá odporca nárok na úroky a poplatky je otázka právna, ktorej zodpovedanie si vyžaduje odborné vzdelanie, resp. odborné skúsenosti. Navrhovateľka odborné vzdelanie v danom smere nemá, odborné skúsenosti preukázané neboli. Súčasne súd konštatuje, že žalobný návrh bol podaný v rámci desaťročnej objektívnej premlčacej lehote, keďže k bezdôvodnému obohateniu došlo v období od 20.10.2004 do 15.02.2005, kedy navrhovateľka odporcovi poukázala platby za účelom úhrady úveru a dohodnutého poplatku za úver (odplaty). Keďže tieto platby došli odporcovi po 07.04.2004 (žalobný návrh podaný 07.04.2014), nie je rozhodujúce z akej časti boli použité na úhradu istiny a v akej na úhradu dohodnutého poplatku, ktorý predstavuje bezdôvodné obohatenie. To, že súd v prejednávanej veci aplikuje desaťročnú objektívnu premlčaciu lehotu je dané tým, že zhodne s navrhovateľkou zastáva názor, že na strane odporcu vzniknuté bezdôvodné obohatenie nie je nedbanlivostné, ale úmyselné. Navrhovateľka súdu predložila zmluvy o úvere, ktoré odporca uzavieral s inými spotrebiteľmi, ktoré majú obdobný obsah ako zmluva o úvere č. 5500148 (č.l. 48 až 55 spisu), pričom napriek zneniu zákona č. 258/2001 Z.z. účinného od 01.10.2001 odporca v týchto zmluvách neuviedol údaj o RPNM. Skutočnosť, že odporca si takto počínal aj v prípade ďalších zmlúv, a to v značnom počte, je tunajšiemu súdu známa aj z jeho rozhodovacej činnosti v rámci exekučných konaní začatých na základe návrhov odporcu. V dlhodobom nerešpektovaní zákonnej povinnosti, ktorej zmyslom je poskytnúť spotrebiteľom informáciu o "cene" daného úverového produktu, na viac v situácii, kedy ide o spoločnosť na trhu úverových produktov pôsobiacu niekoľko rokov, s právnickym erudovaným aparátom, súd vzhliada úmyselné konanie odporcu zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia. Odporcom vypracovaná zmluva v predmetnej veci nedávala navrhovateľke informáciu o aký "drahý, či lacný" úver ide a teda nemohla ho porovnať s inými úvermi a slobodne sa rozhodnúť pre konkrétny úver. Keby si odporca splnil svoju zákonnú povinnosť a uviedol v zmluve o úvere údaj o RPNM, musel by tam uviesť, že jej výška je 312,03% (výpočet podľa kalkulačky na webovej stránke ekonomika.sme.sk). Uvedenie takéhoto údaja v zmluve by nepochybne mohlo navrhovateľku (resp. iných spotrebiteľov v prípade ďalších zmlúv odporcu) odradiť od uzavretia zmluvy. Tým, že odporca len uviedol výšku poplatku konkrétnou sumou pri neštandardnej dobe splácania úveru (8 mesiacov), navrhovateľka (či iní spotrebiteľia s obdobnou zmluvou) nemali predstavu, aké sú celkové náklady daného úveru (a ktoré vyjadruje RPNM). Možno konštatovať, že odporca v danej zmluve neuviedol údaj o RPNM z nedbanlivosti, pretože tak urobil aj v množstve ďalších zmlúv a zámerom

jeho konania je získanie odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške, ktorú by v prípade uvádzania RPNM s vysokou pravdepodobnosťou nezískal.

Vychádzajúc z uvedeného súd zaviazal odporcu, aby navrhovateľke zaplatil sumu 254,93 eur, o ktorú sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, ku ktorej sume súd navrhovateľke priznal aj úrok z omeškania vo výške 8,25% ročne od 29.03.2014 do zaplatenia, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľka odporcu vyzvala k vráteniu bezdôvodného obohatenia pred podaním žalobného návrhu, výzvou doručenou na emailovú adresu odporcu (info@pohotovost.sk) dňa 24.03.2014, pričom ide o adresu uvedenú ako kontakt na odporcu na webovej stránke odporcu - www.pohotovost.sk. V uvedenej výzve navrhovateľka odporcu vyzvala na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 254,93 eur v lehote do 28.03.2014.

Na základe uvedeného sa odporca dostal do omeškania s vrátením bezdôvodného obohatenia najskôr prvý deň po uplynutí vyššie uvedenej lehoty, t.j. dňa 29.03.2014, kedy bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,25%, takže úrok z omeškania podľa ust. § 3a v spojení s § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. predstavuje 8,25% ročne.

Vzhľadom na plný úspech navrhovateľky, súd o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že jej priznal voči odporcovi právo na ich náhradu. Priznané trovy konania pozostávajú výlučne z trov právneho zastúpenia, nakoľko navrhovateľka bola v konaní oslobodená od súdnych poplatkov s poukazom na ust. § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Priznané trovy právneho zastúpenia tvorí odmena za 4 úkony právnej služby: 1/ príprava a prevzatie zastúpenia dňa 07.03.2014, 2/ spísanie návrhu na začatie konania dňa 02.04.2014, 3/ písomné vyjadrenie k veci samej dňa 17.08.2014, 4/ účasť na pojednávaní dňa 10.12.2014. Odmena za každý z týchto úkonov z hodnoty veci 254,93 eur predstavuje 21,58 eur a k odmene za každý z uvedených úkonov náleží režijný paušál vo výške 8,04 eur, čo je spolu za jeden úkon 29,62 eur a za štyri úkony 118,48 eur. V súvislosti s účasťou právneho zástupcu navrhovateľky na pojednávaní dňa 10.12.2014, zástupcovi náležia aj cestovné náhrady a náhrada za stratu času stráveného cestou z Košíc do Dolného Kubína a späť, t.j. za dvanásť začatých polhodín v sume 160,80 eur (12 x 13,40 eur). Pokiaľ ide o cestovné výdavky, právny zástupca vykonal cestu osobným motorovým vozidlom zn. Opel Astra so spotrebou paliva BA 95 B v objeme 6,2 l/100 km (osvedčenie o evidencii vozidla na čl. 84 spisu) na vzdialenosti 213 km (jedna cesta), t.j. spolu 426 km, predstavuje pri cene paliva dňa 10.12.2014 1,36 eur sumu 35,92 eur. Uvedenú cenu paliva zástupca navrhovateľa nepreukázal, ale podľa webovej stránky www.benzin.sk bola priemerná cena benzínu BA 95 ku dňu 14.12.2014 vo výške 1,355 eur/l. K sume 35,92 eur náleží podľa zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách (v spojení s jeho vykonávacími predpismi) základná náhrada vo výške 0,183 eur/1 km, čo pri 426 km predstavuje 77,96 eur. Spolu tak cestovné náhrady predstavujú 113,88 eur a spolu s náhradou za stratu času ide o sumu 274,68 eur. Právny zástupca navrhovateľky sa dňa 10.12.2014 preukázateľne zúčastnil aj dvoch ďalších pojednávaní na tunajšom súde (5C/41/2014, 8C/20/214), na základe čoho mu v tomto konaní náleží 1/3 z náhrady za stratu času a cestovných náhrad, t.j. suma 91,56 eur. Právny zástupca však žiadal priznať z týchto náhrad len 20%, t.j. sumu 54,93 eur, ktorým vymedzením bol súd viazaný. Na základe uvedeného, postupujúc podľa § 9, § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/, c/a d/, § 15 písm. a/, § 16 ods. 3 a 4, § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, odporcu zaviazal na zaplatenie trov právneho zastúpenia v sume 173,41 eur (118,48 eur + 54,93 eur). Priznané trovy je odporca povinná zaplatiť právnomu zástupcovi navrhovateľky s poukazom na ust. § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Dolný Kubín na Krajský súd v Žiline (§ 204 ods. 1 O.s.p.).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O.s.p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolaie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O.s.p.).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zák. č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších zmien (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Okresný súd Dolný Kubín
10. decembra 2014

JUDr. Jana Veselá